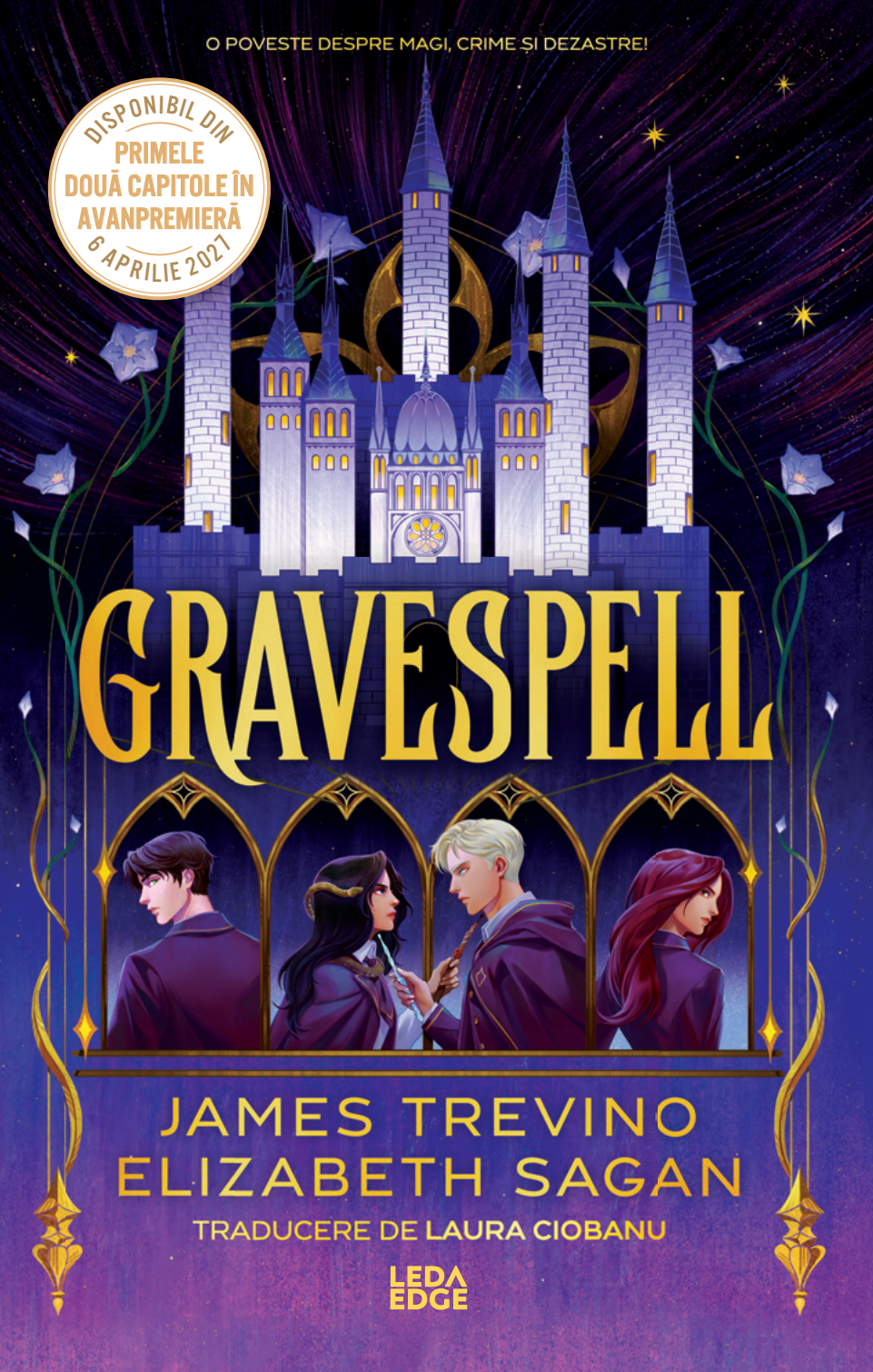
O POVESTE DESPRE MAGI, CRIME ȘI DEZASTRE!

DISPONIBIL DIN PRIMELE DOUĂ CAPITOLE ÎN AVANPREMIERĂ 6 APRILIE 2027

GRAVESPELL

JAMES TREVINO
ELIZABETH SAGAN

TRADUCERE DE **LAURA CIOBANU**

LEDA EDGE

GRAVESPELL

JAMES TREVINO
ELIZABETH SAGAN

TRADUCERE DE **LAURA CIOBANU**

LEDA
EDGE

CAPITOLUL 1

FATA MOARTĂ ŞI SFÂRŞITUL LUMII

ALICE

MARȚI, 20 MARTIE, 17.05

CÂND MESAJUL FETEI ÎN CURÂND MOARTE RĂSARE DIN BAGHETA mea, trei cuvinte strălucitoare într-un cerc fumuriu de magie, mai sunt încă trei ore până la celebrarea echinocțiului de primăvară.

Caută-mă în Criptă!

Este o glumă cunoscută de toți elevii din Deepgrove, care-și are originea într-o melodie de top compusă de unul dintre cei mai celebri absolvenți recenți ai academiei. „Caută-mă în Criptă unde-ntâi ne-am întâlnit/Și-o să-ți arăt magie cum n-ai mai pomenit." De-o subtilitate copleșitoare, așa că succesul ei nu-i deloc surprinzător.

Cripta e unul dintre numeroasele niveluri – teoretic – interzise ale academiei în care elevii s-au infiltrat, transformând-o într-un teren propice ritualurilor inițiatice care cochetează cu magia neagră. Probabil conducerea știe, pentru că de două ori pe an, când vrea s-o folosească drept sală de petrecere pentru noi,

elevii, mătură salvia arsă și broaștele moarte rămase în urma ritualurilor. Nu știu însă de ce i se spune „Cripta", întrucât, cel puțin dacă nu pui la socoteală broaștele, nu a găzduit niciodată vreun cadavru. Deși, judecând după expeditoarea mesajului, în scurt timp e posibil ca lucrurile să nu mai stea așa.

Majoritatea elevilor sunt, probabil, în camerele lor, pregătindu-se pentru petrecere, așa că nu mă aștept să întâlnesc pe nimeni în timp ce străbat coridoarele și cobor către subsol. Și totuși, când mă apropii de o cotitură, aud pași grăbiți care se opresc brusc și apoi sunetele scoase de cineva care-și trage sufletul. Când pătrund pe coridor, silueta e cu spatele la mine, așa că nu-l recunosc din prima, până nu scoate un vrăjifon.

E un lucru mic și drăguț, destul de asemănător cu cele pe care le folosesc umilii (oamenii obișnuiți, care nu știu nimic despre lumea noastră). Vrăjifonul din mâna lui poate face tot ce poate o baghetă magică: să trimită mesaje, să efectueze apeluri și să se conecteze la versiunea noastră de internet. Mă rog, tot cu excepția vrăjilor. La fel ca băiatul care-l ține în mână.

— Ben? Ben Meadow?

El se răsucește spre mine, ciufulit și cu cămașa încheiată doar la jumătate din nasturi. Are pielea extrem de palidă, ca majoritatea celor care au trăit toată viața sub pământ. Ben e unul dintre puținii nuli care studiază la academie, ca parte a Programului de Integrare a Nulilor care face din Deepgrove singura școală de magie din Marele Arc American dispusă să-și deschidă porțile pentru cei ce pot să vadă magia, dar nu pot s-o folosească. E, totodată, o persoană care ar putea să știe mai multe despre mesajul pe care l-am primit.

— Da? rostește el întrebător.

— Ai văzut-o pe Xena?

— Tu cine ești?

Uau, ce nepoliticos! Poate că n-oi fi eu în vârful lanțului trofic de-aici, dar nici el nu-i. Cineva ar trebui să-i explice că popularitatea

nu se ia numai pentru că el e prietenul fiicei Marelui Maestru și Președinte American al Magiei. La începutul acestui semestru, când au apărut primele zvonuri despre faptul că ei doi sunt împreună, mi-am zis că Ben o fi un parvenit ca atâția alții. Dar, văzând că investește zero efort în propriul aspect, cu uniforma atârnând pe el de parcă ar fi pierdut lupta cu șifonierul, mă gândesc să-i ofer puncte suplimentare pentru angajamentul de nezdruncinat de-a nu-i păsa de părerea celorlalți.

Scot bagheta.

— Sunt cineva care a primit ăsta, spun, fluturând-o în spațiul dintre noi. Ai idee despre ce-i vorba?

El citește mesajul, mișcându-și buzele în tăcere.

— Ciudat! O cunoști?

Presupun că vrea să mă întrebe dacă o cunosc *personal*, căci altminteri toată lumea știe cine e Xena Wycomb.

— Nu tocmai.

— Atunci, de ce ți-a scris așa ceva?

Ridic din umeri.

Ben se încruntă.

— Asta nu e Cripta în care se va ține petrecerea în cinstea echinocțiului de primăvară? mă întreabă.

— Ba cred că da.

— Înțeleg… Poți să mă conduci până acolo?

Ia stai așa! De când a devenit asta un proiect de grup? Și ce caută el aici, în primul rând?

Probabil că mi se citesc gândurile pe față, căci el ridică vrăjifonul.

— Încerc să dau de ea. Ar trebui să mergem împreună la petrecere, dar nu răspunde la baghetă. Iar eu n-am mai fost niciodată în Criptă.

E logic. Înaintea primei petreceri a anului, când Cripta se deschide pentru toți, cei mai mulți boboci ca noi nici măcar nu știu

unde se află asta. Singurul motiv pentru care *eu* însămi știu deja e că am un prieten care nu prea se sinchisește de reguli și e obsedat de tot ce-i misterios și sumbru.

Având în vedere că Xena mi-a trimis mesajul mie, nu lui Ben, poate că n-ar trebui să-l conduc către locul unde se află. Dar e prietenul ei, ceea ce-i dă dreptul să știe unde e. În plus, dacă asta are legătură cu ceea ce i-am spus Xenei în urmă cu o săptămână, nu vreau să cobor singură acolo.

— OK!

El oftează ușurat.

— Îți mulțumesc, ăăă… mai zi-mi o dată cum te cheamă?

— Alice, îi răspund în timp ce dăm mâna. Alice Howe.

E cam jenant că nici măcar Ben Meadow nu știe cum mă numesc, dar măcar pot să transform această interacțiune în ceva despre care să le povestesc părinților mei la următorul apel săptămânal: „Azi am dat peste Ben, prietenul Xenei Wycomb. Da, mamă, da, tată, chiar am o viață socială."

Mă întorc cu spatele la el și atunci îi aud exclamația de surprindere. E de nota șase pe scala reacțiilor pe care le obțin de obicei când lumea îl vede pe Darling. Extremele sunt rezervate țipatului: unu, pentru chirăitul entuziasmat, zece, pentru urletul de groază. Nu că familiarul meu ar fi de temut. Șerpii de casă nu sunt veninoși și preferă să o facă pe morții decât să muște. Cât despre Darling însuși, apărarea lui preferată e să stea încolăcit pe ceafa mea, ținându-mi părul prins ca un elastic. O adevărată declarație stilistică.

Un șase nu merită nicio replică, așa că mă mulțumesc să continui coborâșul.

În curând, suntem aproape la parter – mă rog, fostul parter, dat fiind că majoritatea Deepgrove-ului se află în subteran. Acum vreo sută și ceva de ani, când ruperea Vălului – bariera supranaturală care-i împiedică pe umili să ne vadă magia – a devenit imposibil de

ignorat, înalții magi ai acelei epoci au scufundat școala, lăsându-i numai turnurile la suprafață. Un nul ca Ben Meadow poate să vadă fără probleme dincolo de acest farmec, dar un umil care s-ar uita la turnuri n-ar zări decât niște pini masivi. Cel puțin atâta timp cât rezistă Vălul.

Mare parte a ceea ce s-a aflat deasupra înainte de Marea Eclipsare se ascunde acum într-o peșteră enormă, iar acum etajele anterior subterane ale academiei au devenit… *extra*-subterane, înghițite de roca de bază de sub cavernă.

În cele din urmă, în aer se simte un miros de mucegai, ceea ce înseamnă că ne apropiem. Coridorul se transformă într-un pasaj strâmt, ceea ce ne încetinește. Peste vreo două minute, ieșim pe un coridor mai lat.

— Entuziasmată de petrecere? mă întreabă Ben când pe pereți apar cele dintâi decorațiuni.

Tema este „Ocultiști din secolul al XVI-lea", așa că mă aștept ca o mulțime de persoane să se posteze în curând pe Dabra, pozând stângaci cu gulere plisate și corsete.

Dați-mi voie să fiu prima care v-o spune: mi se rupe de petrecere. Anul trecut, când am primit scrisoarea de admitere la Deepgrove, nu eram sigură că vreau să vin aici. Da, e una dintre cele mai bune academii de magie din țară. Da, persoanele pe care le întâlnesc aici îmi pot modela toată viața. Dar e destul de departe de casă, departe de livada în care mi-am petrecut fiecare weekend de vară citind printre merii noduroși până la căderea nopții. Departe de familie.

În plus, să merg la școală cu o gașcă de puștani misecuvenișți, ajunși aici mulțumită apartenenței de clasă, moștenirii sau unui fond fiduciar nu părea ceva tocmai pe gustul meu.

Însă, din clipa în care părinții mei au văzut scrisoarea, alegerea nu mi-a mai aparținut. Nu cu adevărat. Pentru că mama și bunica au declarat imediat că sunt nemaipomenit de mândre, iar tata mi-a arătat câte oportunități îmi poate oferi un asemenea loc.

Când m-au expediat aici în prima zi și tata mi-a zis „Nu uita să te ții de-nvățătură!”, făcându-mi cu ochiul, m-am mulțumit să zâmbesc și am rostit o versiune simplificată a adevărului: că avea să-mi fie dor de el. A fost mai ușor decât să recunosc că am sentimente contradictorii despre ideea de-a fi trimisă de acasă ca să studiez „Introducere în nepotism”.

Mă pregătesc să-i spun lui Ben o versiune prescurtată a întregii chestii, când aud o altă voce de băiat:

— N-am ce să vorbesc cu ea. Și-ar trebui să știe că nu-i cazul să mă cheme ca și cum aș fi pe statul ei de plată.

— Poate vrea să-și ceară scuze, spune o fată.

— Sigur că da! Și are nevoie de tine ca martoră sau de ce? replică prima voce, chiar în clipa în care posesorul ei apare și ne pomenim față în față cu Christopher Crane, urmat îndeaproape de Delvy Wilkins.

Cu alte cuvinte, crema societății elitiste de la Deepgrove.

Preț de câteva clipe, ne privim nedumeriți. Spre deosebire de mine și de Ben, cei doi sunt deja costumați pentru petrecere. Cristopher poartă o vestă neagră din care iese jaboul[1] unei cămăși albe și o mantie neagră cu un model auriu complicat. Ansamblul îl face să arate sută-n mie ca moștenitorul celei mai mari corporații magice din lume, ceea ce și este, chestie care mă face să vreau să vomit.

Delvy nu dezamăgește nici ea. Chiar și-a pus un guler plisat și un corset bine croit din brocart negru și roșu din care răsar niște mâneci de satin. Bagheta îi e prinsă de-a curmezișul pieptului într-un suport ridicol de piele. Farmecul pe care și l-a aplicat pe față e atât de strălucitor, că poate să concureze cu un glob bioluminiscent.

---

[1] Piesă vestimentară constând dintr-unul sau mai multe volane fixate la baza gâtului unei bluze, purtată multă vreme de bărbați, dar astăzi devenită un accesoriu feminin (n.tr.).

Probabil că ne gândim cu toții la același lucru. E prea devreme să sosim în Criptă pentru petrecere, ca să nu mai spunem că eu și Ben nu suntem îmbrăcați cum se cuvine, ceea ce înseamnă că suntem aici din alt motiv. Dacă mai înainte m-am gândit că se petrece ceva ciudat, acum sunt sigură. Instinctul moștenit de la zeci de generații de vrăjitoare mă face să mă înfior, cuprinsă de o presimțire sumbră.

Christopher e primul care se dezmeticește.

— Ce faceți aici?

Nu mi se adresează mie, ci lui Ben.

— Ce te privește pe tine? se răstește Ben drept răspuns.

În altă împrejurare, m-ar fi amuzat nespus să mă aflu în prezența lui Ben Meadow și a lui Christopher Crane la numai câteva săptămâni după ce toată școala a început să șușotească despre faptul că Xena l-a părăsit pe moștenitorul MagTech ca să fie cu un nul. De obicei, nu sunt atentă la manevrele sociale năucitoare ale colegilor mei, dar a fost deosebit de plăcut să văd aroganța lui Christopher pălind după ce s-a pomenit părăsit pentru unul dintre cei mai puțin populari băieți din clasa noastră. Pentru scurt timp, a părut că universul găsise un soi de nouă ordine, deși sunt absolut sigură că Xena pur și simplu se joacă cu Ben, pentru că, măi frate, relația lor chiar n-are nicio logică!

De data asta însă am sentimentul că ni se joacă o festă.

Iată-l pe Ben, actualul iubit al Xenei!

Iată-l pe Christopher, fostul Xenei!

Iat-o pe Delvy, cea mai bună prietenă a Xenei!

Și iată-mă și pe mine, care nu-nsemn nimic pentru Xena!

Numai că ultima parte nu e întru totul adevărată. Și, judecând după cum mă privește Delvy, aș jura c-o știe. Noi toți avem un singur numitor comun, iar ăla-i Xena Wycomb. Și n-a zis Christopher că a fost chemat?

— Voi doi vă aflați aici fiindcă v-a trimis Xena un mesaj? îi întreb.

Ei schimbă o privire cu subînțeles.

— De unde știi? mă întreabă Delvy.

— Am primit și eu unul. Mi-a zis să vin în Criptă.

Câteva clipe, devenim conștienți cu toții de ciudățenia situației, apoi Christopher își ridică brațele spre ceruri.

— Nu, mie-mi ajunge!

Dar, înainte să poată pleca, Delvy îl prinde de braț. Gestul ei are o notă de disperare. Șoptește ceva ce nu reușesc să aud și el îi răspunde. Într-un final, se desprinde de lângă ea și se apropie de noi cu pași mari. Îl apuc pe Ben și-l trag din calea lui Christopher în ultima clipă, scutindu-l de o lovitură foarte deliberată cu umărul.

— Xena ți-a spus ceva despre asta? îl întreabă Delvy pe Ben.

Se comportă cu familiaritate, deci presupun că se cunosc. Sigur că se cunosc! Dacă e cineva care o cunoaște foarte bine pe Xena și pe apropiații ei, aia-i Delvy.

Ben clatină din cap.

— N-am mai vorbit cu ea de duminică.

— Aha! face Delvy.

Se uită ciudat la mine și scoate un țipăt, aproape de un opt pe scala mea. Darling s-a descolăcit din jurul gâtului meu și a decis să mi se instaleze drept în creștet.

Îmi dau ochii peste cap, mă răsucesc pe călcâie și pornesc pe urmele lui Christopher.

— Nostradamus? Pe bune?

Pălăria ridicolă îl trădează. Se pare că bunul-gust nu se cumpără cu bani.

— Mai taci, Alicia!

— Alice, îl corectez, deși nu știu de ce-mi mai dau osteneala.

Mă mir că știe cât de cât cum sună numele meu. Mă întreb cum aș putea înflori chestia asta pentru părinții mei, dar n-am nici cea mai vagă idee.

În fața noastră, porțile Criptei sunt deschise. E tăcută și pustie, cu excepția șirurilor de mese și scaune drapate elegant în stofe și a baloanelor cu personalități istorice pe ele. Torțe cu aspect amenințător sunt prinse în pereți, urmărindu-ne cu rânjete hidoase și priviri piezișe, iar un curent leneș de aer face ghirlandele să foșnească.

Elevilor mai mari le place să susțină că spiritele profesorilor care n-au părăsit niciodată Deepgrove încă mai hălăduiesc prin pântecele academiei, înhățând boboci ce nu bănuiesc nimic și silindu-i să studieze până pică din picioare de oboseală. A muri de la prea mult studiu nu e ceva ce nu s-ar putea petrece la Deepgrove, dar mie povestea asta mi s-a părut stupidă. Acum n-o mai găsesc chiar improbabilă.

Christopher își duce mâna la baghetă.

— Xena?

Delvy și Ben ne ajung din urmă. Doar cu noi patru aici, locul îmi dă fiori. Darling mi se târăște pe brat ca o brățară însuflețită și părul îmi cade pe umeri.

— Xena, nu-i amuzant! spune Christopher exact când Darling cade pe dușumea și se îndepărtează târâș.

Pe podeaua de piatră închisă la culoare, familiarul meu e aproape invizibil, dar nu trebuie să-l văd ca să știu încotro se îndreaptă. Legătura dintre noi mă trage către el. Brusc, mă năpădește o senzație de groază și greața îmi răscolește stomacul.

— Ce-i aia? întreabă Delvy.

Perii de pe brațe mi se zburlesc. Ea arată chiar în direcția către care mă îndrept. Pe podea e ceva, probabil decorațiuni rămase după împodobirea sălii. Pesemne administrația a uitat să le…

Văd paloarea pielii.

Purpuriul-închis al uniformei Deepgrove.

Și un stacojiu atât de întunecat, încât e aproape negru.

Senzația de déjà-vu mă face să amețesc.

Mă opresc. Ben scoate o exclamație și trece în fugă pe lângă mine. Delvy începe să țipe. Christopher mai face doi pași, dar se oprește chiar la marginea bălțoacei de sânge.

Ben se apleacă deasupra trupului, căutând niște semne vitale pe care sunt sigură că nu le va găsi.

Xena Wycomb, fiica Marelui Maestru și Președinte American al Magiei, e moartă.

Exact așa cum am știut că o să fie.

CHRISTOPHER

MARȚI, 20 MARTIE, 18.10

E trecut de ora șase seara, așa că directoarea arată de vreo șaizeci și ceva de ani. În acest moment al zilei, părul lui Keziah Hale e cenușiu metalic și-i cade ca o coamă pe umerii înguști. Însă ochii ei nu sunt nici pe departe încețoșați, așa că-mi întorc privirea spre arcadele asimetrice ale ferestrelor biroului ei.

Ne aflăm în Turnul Câinelui, unul din cele patru turnuri ale Deepgrove-ului, care străpung solul sălbăticiei Munților Apalași. Încerc să mă concentrez la priveliștea rară a zilei de afară, dar soarele portocaliu-roșiatic care coboară îndărătul munților cocoșați mă duce cu gândul la bălțoaca de sânge ce o înconjura pe Xena. Mă înfior.

Îmi întorc din nou privirea și ochii mei se opresc la Delvy, care plânge încetișor. Presupun că are un motiv valabil să plângă, dar nu pot să nu simt o oarecare iritare, căci e ceva tipic pentru Delvy. Cât am fost împreună cu Xena, Delvy mereu o lua razna dintr-un motiv sau altul, mai ales când era vorba despre vreo presupusă jignire de-a iubitului ei, Logan. Trebuia să stau și să tai frunză la câini în timp ce ele analizau fiecare lucrușor pe care

Logan îl făcuse sau nu-l făcuse, până când Xena o readucea pe Delvy înapoi de pe marginea prăpastiei. Întotdeauna am fost de părere că ea exagera ca să obțină atenția Xenei, dar poate că așa se întâmplă când ești crescută de o scriitoare: ajungi să ai prea multe sentimente.

— Încă un șervețel, domnișoară Wilkins? întreabă directoarea, împingând mai aproape de Delvy cutia pe care a făcut-o să apară ceva mai devreme.

— M-mulțumesc!

Hale zâmbește, dar zâmbetul nu-i cuprinde și ochii.

— Deci ați primit cu toții un mesaj de la domnișoara Wycomb, care vă chema în locul unde a fost găsită.

Nu e adevărat. Înainte ca bătrânul profesor Wardwell să ne conducă pe coridoarele pline de zumzet și pe treptele nesfârșite din interiorul Turnului Câinelui, am făcut câteva deducții importante. Arăt cu degetul către Ben Meadow, care privește absent în gol.

— El nu l-a primit.

La auzul spuselor mele, furia îi străfulgeră pe chip. Mă aștept să sară la mine sau măcar să mă blesteme (nu că blestemul unui nul ar putea să vatăme pe cineva), dar el nu face nici una, nici alta. În schimb, îi spune lui Hale:

— Mă duceam către dormitorul Xenei când am întâlnit-o pe Alice.

— Care era relația ta cu domnișoara Wycomb?

Meadow ezită.

— Suntem… eram împreună.

— Înțeleg.

Sunt sigur că înțelege. Sunt practic zero șanse ca ea să nu fie la curent cu subiectul pe care toți elevii de la Deepgrove l-au dezbătut săptămâni în șir. Lumea era atentă la ce făcea Xena Wycomb. Și la mine, presupun, dat fiind că asta vine de la sine. De aceea

despărțirea noastră sau orice-o fi fost nu a trecut neremarcată. Dar știe mai ales pentru că Ben Meadow face parte din micul proiect de suflet al lui Keziah Hale: Programul de Integrare a Nulilor, promovat într-un efort de-a domoli tensiunile tot mai mari dintre nuli și magi.

Ceea ce ar fi minunat, numai că *pe mine*, unul, directoarea Hale nu m-a întâmpinat chiar cu brațele deschise când am venit aici. După ceremonia de deschidere, m-am apropiat de ea cu mâna întinsă ca să mă prezint. Încrezător, sociabil și proactiv: nu aveam nevoie de vocea mamei la ureche ca să știu că astea sunt calitățile unui lider.

„Sunt Christopher Crane", am zis. „Mama a fost eleva dumneavoastră pe vremea când predați Istoria Magilor. Numele ei este Morgana Crane."

M-am simțit cam ridicol rostind numele mamei, dat fiind că ea se numără, probabil, printre cei mai faimoși absolvenți ai școlii. Dar conexiunile sociale sunt o monedă și puține nume sunt mai valoroase decât al Morganei Crane.

„Am avut mulți elevi de-a lungul anilor, domnule Crane. Bun-venit la Deepgrove!" mi-a zis directoarea Hale, privindu-mă din cap până-n picioare.

Mi-a dat de înțeles cum nu se poate mai clar, prin ton și prin faptul că m-a lăsat cu mâna întinsă în gol, că nu sunt binevenit deloc.

M-am gândit să mă plâng mamei. Morgana Crane nu tolerează ca numele „Crane" să fie tratat cu dispreț. Dar nu tolerează nici să-i prezinți probleme fără soluții, așa c-am socotit că ar fi mai sigur să câștig simpatia directoarei Hale pe cont propriu.

Judecând după felul în care mă privește în clipa asta, e limpede că misiunea n-a fost îndeplinită cu succes.

Simt un junghi în coapsă care-mi amintește de cele petrecute între mine și Xena. Până și moartă e o pacoste. Reușesc să mă

împotrivesc nevoii de a-mi scărpina cicatricea. Cu cât mă mișc mai puțin, cu atât risc mai puțin să mă trădez sub privirea inchizitorială a directoarei.

— Și tu, domnișoară Howe? De ce ți-a scris domnișoara Wycomb acel mesaj?

— Habar n-am, murmură Alice, cu ochii în podea.

Ar fi drăguță, cu trăsăturile ei ascuțite și părul negru ca pana corbului, dacă n-ar avea gura aia mare și alunița de sub ochi, pe care un simplu farmec ar fi putut-o masca. Dar ea nu e tocmai genul de fată care să acopere cu farmece o aluniță. Unele își fac un scop din a respinge vrăjile de înfrumusețare, ca și cum magia estetică ar fi mai prejos de ele.

— Arată-mi-l! îi face semn Hale.

Alice îi dă retrobagheta ei strâmbă. Și asta are logică. În 99% din cazuri, când un mag alege să folosească o retrobaghetă, nu o neobaghetă, e pentru că-și imaginează că face o declarație de principiu.

Un inel de fum magic, deloc asemănător cu imaginea clară a neobaghetelor, izbucnește din vârful retrobaghetei ei, încadrând scurtul mesaj.

Caută-mă în Criptă!

— Și tu, domnule Crane? Te poți gândi la un motiv pentru care Xena te-ar fi chemat la locul morții ei?

Înghit cu dificultate și mint:

— Nu.

În timp ce soarele coboară tot mai mult și malefi-torțele se aprind singure, urmărind scena cu ochi amuzați și incandescenți, directoarea continuă să pună întrebări. Cu fiecare minut ce se scurge, pe fruntea lui Keziah Hale se insinuează riduri tot mai

adânci și părul ei cărunt albește lent. Până și un boboc ca mine cunoaște cântecelul:

Când timpul ne-nceput era,
Bătrâna Kez cu el se tot juca,
Vrăjind și blestemând pe cum poftea
Când timpul de vreo lege nu știa.

Pe urmă timpu'-a pus gheara pe ea
Când lumea noast' abia ce se năștea,
Copil, femeie și bătrână i-a menit
Să fie zi de zi, la nesfârșit.

Keziah Hale e blestemată să îmbătrânească o viață în cursul unei zile, iar și iar. Când bate miezul nopții, directoarea își leapădă trupul veștejit și o ia de la capăt, un bebeluș apărat de vrăji puternice și de un imens câine negru, care e familiarul ei.

După asta, crește rapid, așa că atunci când încep cursurile de dimineață e o fată nu mai vârstnică decât elevii ei. Pe la amiază, devine o femeie frumoasă de vârstă mijlocie. În sfârșit, pe măsură ce se apropie noaptea, se gârbovește tot mai tare de la o oră la alta, transformându-se în cotoroanța care ne studiază acum cu ochi mijiți.

Aceiași ochi care se uitau la mama când era elevă aici, pe bunicul și, înainte de asta, pe străbunicul.

Vârsta exactă a lui Hale rămâne un mister, însă toată lumea știe că ea a înființat Deepgrove acum aproape patru sute de ani și-i cunoaște toate secretele. În timp ce părăsesc biroul ei bizar de asimetric, încercând să-mi ascund șchiopătatul, pot doar să sper că pe-al meu nu-l va afla.

Patru profesori ne conduc către camerele noastre. Din fericire, eu mă aleg cu Giles. Profesorul de Inginerie Magică a fost

prietenos cu mine de când am sosit la Deepgrove. Eu sunt primul care recunoaște că a fi fiul mamei mele îmi oferă unele avantaje când vine vorba de succesul la școală, dar, măcar în cazul lui Giles, îmi place să cred că bunăvoința lui izvorăște din faptul că sunt as la materia lui, nu pentru că voi moșteni MagTech.

Deși e posibil să mă înșel. E greu să nu ții cont de cine sunt dacă nu ești Keziah Hale.

Oricât de prietenos este Giles de obicei, expresia sumbră a chipului sub părul pieptănat pe spate îmi spune că situația e rea de tot. În timp ce coborâm Turnul Câinelui și apoi în subteran, în școală domnește o liniște ca de moarte. Petrecerea a fost anulată și s-a impus stingerea de urgență. Elevii sunt consemnați în camerele lor, așteptând sosirea poliției și a funcționarilor guvernamentali din Ordinul Justiției.

Deepgrove e foarte izolat, dar, folosind liniile telurice[1] și trenurile MagicLev de mare viteză, ar trebui să ajungă dintr-o clipă într-alta. Într-adevăr, nu trece mult și de afară răzbate urletul înfricoșător al lui Campe, făptura uriașă care păzește școala. E curmat brusc, ceea ce înseamnă că trebuie să fi apărut un profesor care să-i conducă pe polițiști înăuntru.

Îmi amintesc că a trebuit să dau ochii cu Campe când am venit pentru prima oară la academie: o creatură înaripată enormă, cu o putere formidabilă, asemănătoare unei femei de la bust în sus, dar cu șerpi groși în loc de picioare. Nimeni, elev sau ba, nu intră în școală fără să fie adulmecat de Campe. Oamenii spun că ține minte mii de mirosuri vreme de mulți ani.

Dincolo de ferestre, în caverna imensă ce adăpostește școala, florile aurii ale zilei pălesc și florile nopții se deschid. Strălucirea lor bioluminiscentă învăluie academia în nuanțe de albastru-închis.

---

[1] Presupuse linii drepte trasate între diverse monumente istorice sau repere geografice importante, care ar concentra energiile pământului sau magia (n.tr.).

Îmi fac de lucru cu bagheta, așteptând vibrațiile familiare ale unui apel care nu mai vine. Poate, prin nu știu ce miracol, mama n-a aflat încă. Peste câteva minute, Giles mă lasă în fața dormitorului meu. Imediat ce închid ușa în urma mea, cineva mă doboară din picioare.

— Ce mama mă-sii, Sage?

Cu cei peste 2,10 metri și cele 113 kilograme de mușchi ale sale, colegul meu de cameră, Sage Cromwell, arată de-a dreptul sinistru în lumina slabă a ecranului baghetei sale.

Nu știu dacă o fi fost pubertatea sau o vrajă de creștere puțin cam prea eficientă, dar amândoi frații Cromwell s-au extins uimitor în lungime și-n lățime de când ne-a făcut cunoștință mama, la Gala MagRev.

— Lumea spune tot felul de grozăvii! izbucnește Sage. Că a murit Xena și că nulul ăla, Ben Meadow, a omorât-o!

Se oprește o clipă.

— Sau c-ai omorât-o tu… Depinde cine zice povestea.

Fac ochii mari.

— Ce? Cine spune-așa ceva?

Sage își ridică palmele cărnoase, încercând să mă îmbuneze.

— Lumea.

— Lumea? Care lume? îl întreb, cu gâtlejul sugrumat de furie și panică.

Dacă ideea ar prinde la public, ar fi un dezastru pentru MagTech și, colateral, și pentru mine. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să devin o problemă pe care mama să fie silită s-o rezolve.

— Unii, alții. Logan i-a auzit și el. Știe că Delvy a fost de față și încearcă să dea de ea.

Mai surprinzător decât moartea Xenei e faptul că Delvy și Logan încă-și mai vorbesc. Sage mi-a povestit ce s-a întâmplat ieri între ei trei.

Îmi împing la o parte colegul de cameră și mă trântesc pe pat. Când îmi verific bagheta, pe ecranul transparent ca un cristal ce

se ivește din vârful ei apar vreo sută de notificări. Am primit mesaje de la aproape toată școala. Ca vulturii grămadă pe-un cadavru.

— Pe bune, Chris, ce anume știi? mă întreabă Sage, privindu-mă în expectativă.

— Nu știu nimic, bine? Am primit un mesaj de la Xena, în care-mi spunea să mă întâlnesc cu ea în Criptă.

Sage se întunecă la față.

— Și tu te-ai dus? După ce ți-a făcut?

Pentru câteva clipe, mă întreb la care dintre nenumăratele figuri ale Xenei se referă. Când e vorba de fosta mea prietenă, ai o mulțime din care să alegi. Probabil că Sage face aluzie la cea mai recentă, căci cearta dintre Xena, Logan și Delvy e dureros de proaspătă. Dar *eu* mă gândesc la ceva despre care Sage nu știe. Ceva ce sper că fosta mea iubită duplicitară a dus cu ea în mormânt.

— N-am vrut să mă duc. La început, cel puțin. I-am trimis un mesaj lui Delvy. Am întrebat-o ce se-ntâmplă. Mi-a spus că și ea a primit același mesaj. Ne-am dus împreună și pe drum într-acolo ne-am întâlnit cu Ben Meadow și cu tipa aia, Alice. Aia cu șarpele-n păr.

— Aia care vânează șoareci prin școală?

Îi arunc o privire uluită.

— Fii recunoscător! replică Sage. Cu cât animalul ăla al ei mănâncă mai mulți, cu atât mai puțini ajung în camera noastră.

Eu, Meadow și Delvy aveam o legătură cu Xena. Dar fata asta? De ce i-a trimis Xena un mesaj tocmai *ei*? Cunoașterea înseamnă putere, cum ar zice mama. Iar în clipa asta cunoașterea e ceea ce-mi lipsește.

— Da, și ea a primit mesajul. Habar n-aveam că Xena o știe.

— Deci Xena v-a chemat pe toți acolo.

— Nu pe toți. Meadow a zis că n-a primit mesajul.

— Poate că minte, zice Sage, fără să se străduiască să-și ascundă disprețul.

Nu mă omor eu după Meadow de când mi-a furat prietena, dar ar putea să transforme fânul în fir de aur și Sage tot ar spune că e penibil. Spre deosebire de mulți magi, mie nu-mi pasă că nulii își îmbunătățesc educația într-o școală care și așa stă două treimi goală. Mă deranjează numai când unul dintre ei mă umilește.

— Poate. În fine, coborâm în Criptă și iat-o pe Xena… moartă. Era…

Mă opresc, cu un nod în gât.

— Plină de sânge? zice Sage.

— Da. De unde știi?

Sage îmi întinde neobagheta lui. Fotografiile sunt neclare și luate din unghiuri bizare, ca și cum ar fi fost făcute la nimereală de un elev înainte ca personalul academiei să fi izolat cum trebuie zona. Chiar și așa, cadavrul mutilat de pe podea e greu de trecut cu vederea.

— E de rău, bombăn.

Într-un final, devin conștient de gravitatea întregii situații. Peste o jumătate de oră, fotografiile sunt online, la dispoziția oricui.

La o oră după asta, Xena Wycomb e trendul numărul unu la nivel mondial. Iar atunci sosește apelul de care mă temeam atât de tare.

ALICE

MIERCURI, 1 MARTIE, 19.30

Încă dinainte ca garguiele de piatră cocoțate pe pereții școlii să scoată strigătele lor matinale, cineva îmi bate insistent la ușă. Asta înseamnă una din două: ori a venit poliția să mă aresteze, ori Vlad s-a săturat să-l ignor și a hotărât că trebuie să capete niște răspunsuri.

Mă dau jos din pat și de-abia întredeschid ușa, că un băiat chipeș cu trăsături vulturești și ochi verzi dă buzna în cameră, trecând pe lângă mine. Vlad Cantemir pare nerăbdător, iritat și totodată critic, iar primele cuvinte care-i ies pe gură sunt:

— Arăți ca naiba!

— Adu-mi aminte din nou: de ce suntem noi doi prieteni? gem, închizând ușa.

— Pentru că suntem extrem de nepopulari și niciunul n-are de ales, răspunde el cu vagul lui accent românesc.

— *Touché!*

— Nu mi-ai răspuns la mesaje noaptea trecută. Chiar trebuie să aflu de la Wexley despre cariera ta de criminală?

Până și pomenirea numelui colegului său de cameră îl face pe Vlad să clocotească. Sinceră să fiu, și eu aș detesta să fiu trezită cu exerciții de încălzire a vocii, oricât de mult ar pretinde persoana respectivă c-o ajută la aruncarea vrăjilor.

— Scuze! spun, hotărâtă să previn o nouă tiradă despre stupiditatea conducerii, care se încăpățânează să promoveze „camaraderia între elevi" într-o școală neocupată în proporție de două treimi.

Sau despre norocoasa de mine, a cărei colegă s-a transferat în altă cameră pentru că nu i-a plăcut Darling.

— Voiam doar să dorm puțin și să uit de asta.

Nu spun că i-am văzut mesajele, plus alte zeci de mesaje de la persoane care până ieri habar n-aveau că exist. Mă întreb ce-ar crede părinții mei dacă ar ști că acum am un întreg club de fani care așteaptă o audiență cu mine. De fapt, singurul aspect pozitiv e că n-am primit apeluri de la ai mei. Probabil că ei încă n-au aflat despre dezastru, dar sigur vor afla de la știrile de dimineață: porția zilnică de damnare și pieire, cum le numește bunica. Porția asta va fi deosebit de sumbră.

Vlad ridică dintr-o sprânceană.

— Și ai reușit?

— Ce anume? Să dorm?

— Nu. Să uiți de asta, căci e limpede că partea cu dormitul nu ți-a ieșit.

Încă o dată, adevărat. Nu cred c-am dormit mai mult de două ore, pe care el a avut amabilitatea să le întrerupă. Și chiar și orele alea au fost bântuite de coșmaruri despre trupul mutilat al Xenei, care cumva revenise la viață și mă fugărea printr-un labirint întunecat și fără de sfârșit. Îi arunc lui Vlad o privire tăioasă și mă trântesc în pat. El se așază lângă mine.

Imediat, în spatele nostru răsună șuierături iritate. Darling se încolăcește pe perna mea ca o cobră aspirantă, cu atenția ațintită către Fir, păianjenul-lup care stă degajat pe umărul lui Vlad.

— O, mai taci! șuier la rândul meu.

De când m-am împrietenit cu Vlad, la începutul anului școlar, familiarul meu a avut o problemă cu al lui. Dar nu Darling e de vină. Fir nu-i un familiar obișnuit, ci un strigoi, o creatură specifică României, creată de un mag din propriul sânge. Dincolo de faptul că strigoii au o serie de talente sinistre, sunt și detestați în mod natural de familiarii normali. Mă ridic în căutarea unei cutii în care să-l pun pe Darling cât timp e Vlad aici.

Când mă întorc la loc, Vlad și-a vârât mâna între salteaua mea și cadrul de lemn al patului, ca și cum ar căuta ceva.

— Ce mama naibii faci acolo?

— Îți fac patul?

Îmi dau ochii peste cap.

— V, nu-i la mine! spun. Să-ți fur grimoarul după ce te-am bătut la cap săptămâni întregi să mi-l împrumuți ar fi cam bătător la ochi, nu crezi?

Plus că el e singurul prieten pe care mi l-am făcut la Deepgrove, ceea ce înseamnă cu unul mai mult decât mă așteptam la venire. Dragostea noastră comună pentru tot ce-i straniu și cabalistic

ne-a făcut să ne apropiem. Dar, oricât de fantastic ar fi să răsfoiesc un tom străvechi și fascinant despre interzisa – cel puțin pe malul ăsta al oceanului – magie a sângelui, nu merită dacă mă costă prietenia lui Vlad.

— Ai mei o să mă omoare! se vaită el.

— Păi, poate ar trebui să te uiți sub salteaua lui Wexley…

— M-am uitat!

— Pentru că eu n-am intrat prin efracție în camera ta.

Așez cutia lui Darling pe birou, lângă o capcană pentru căpcărăbuși pe care o construiesc ca să fac rost de mai multă mâncare pentru familiarul meu nerecunoscător.

— Am probleme mai mari decât grimoarul tău dispărut.

— O, da! Noua ta carieră de criminală. Am auzit c-ai fost prima la locul faptei.

— N-am făcut nimic, bine? Sau aproape nimic…

— A, da? Scuipă tot!

Nu sunt sigură că vreau. Mă sprijin de birou, făcând o pauză. Abia acum remarc ce lumină puternică e afară. Sigur, să numești interiorul unei peșteri „afară" e ca și cum ai numi „lumina zilei" nuanța galben-portocalie a florilor bioluminiscente care o împodobesc. Dar cu asta trebuie să se mulțumească magii de când Vălul a început să dea rateuri.

Mă scaldă o sudoare rece. Încep să caut manualul de „Regulile Magiei" printre cărțile de pe birou.

— La naiba! Am de scris un eseu pentru profesorul Manta. Rolul lunii pline în vrăjile de micșorare. Trebuia să-l scriu aseară, dar…

— Liniștește-te, criminalo! zice Vlad căscând. Cursurile au fost suspendate.

Își flutură retrobagheta și mă lasă să citesc titlul unui articol: **Zi de doliu național declarată pentru a comemora moartea Xenei Wycomb**.

— Oh!

— Da, săraca fată bogată! Și moartă.

Flutură teatral din mâini.

— Presupun că tati o să-i ridice o statuie la anul.

— Încetează! Ești răutăcios!

Această manifestare rară de compasiune trebuie că-l ia prin surprindere pe Vlad, căci spune:

— De când îți pasă ție de Xena Wycomb?

O întrebare corectă. Singurele dăți când am vorbit până acum despre fiica Președintelui American al Magiei au fost ca să facem glume acide pe seama manierei ei exagerate de-a sosi la orice curs, urmată întotdeauna de credincioasa Delvy, care părea îngrozită să nu rateze nici măcar o clipă în lumina reflectoarelor pe care Xena le atrăgea fără efort. Eu și Vlad glumeam și pe seama susținerii cel mai probabil demonstrative a Xenei pentru drepturile nulilor, mai ales ținând cont de disprețul deloc ascuns al tatălui ei față de aceștia. Ar fi fost minunat să fie sinceră, pentru că nulilor le-ar prinde bine să aibă mai mulți aliați. Dar, nu se știe cum, „activismul" ei ajungea întotdeauna în trend pe social media sau la știri, amplificându-i constant imaginea publică.

— Îmi pasă de acum o săptămână, când am văzut-o murind într-o viziune, îi răspund înainte să mă pot opri.

Acela a fost momentul când existența mea în linii mari fericită de la Deepgrove s-a încheiat și au început coșmarurile. Se dovedește însă că a-i împărtăși cele mai sumbre secrete unicului tău prieten chiar te face să simți că ți s-a luat o greutate de pe piept. Detest când clișeele se dovedesc adevărate.

Vlad se arată mulțumitor de șocat.

— Da, asta e o explicație. Ce-ar fi să începi cu începutul?

Oftez și iau un scaun. Trebuie să găsesc o metodă să spun povestea fără să par nebună. Dar dacă nu mă va crede?

— O să pic la Inginerie Magică, încep.

Vlad scoate un hohot scurt de râs.

— Ce manieră de-a schimba subiectul!

— Ajung undeva. Ai răbdare!

— Alice, examenele finale sunt peste luni de zile. Mai ai timp să înveți.

— Da, pot să învăț. Pot să memorez tot manualul și să-ți enumăr amănunțit materialele de care am nevoie pentru un artificiu, spun, gândindu-mă la cursul profesorului Giles și la piesele de tehnologie îmbibată cu magie pe care ne învață să le facem. Dar nimic din toate astea nu contează dacă nu reușesc să și construiesc drăcia aia.

El strânge din buze și ridică retrobagheta pe care profesorul Giles o detestă în mod evident. Corect! Suntem în aceeași barcă. Numai că barca mea ia apă mult mai repede decât a lui. Însă nici măcar perspectiva de-a pica la Inginerie Magică nu mă împinge să mă cobor atât de jos încât să cumpăr o neobaghetă și setul de vrăji automate recomandate pentru noi, cei din anul întâi.

Arunc o privire spre baghetă. E frumoasă și nu mai lungă decât antebrațul meu. Miezul ei este o crenguță banală din livada de meri ce înconjoară casa în care am crescut. Îi cunosc fiecare nod și crăpătură, felul în care se răsucește într-o armonie perfectă cu mâna mea. Fâșia verde de la bază e pătura roasă în care m-a învelit mama când eram bebeluș. Gheruța porumbelului îndoliat care a fost primul meu familiar se află în locul unde îmi poposește degetul mare ori de câte ori o țin. Piatra de onix pe care mi-a adus-o tata dintr-una din călătoriile lui pentru că i-a amintit de ochii mei se află chiar în vârf, prinsă cu o șuviță din părul bunicii. Toate astea ar putea să arate ca un talmeș-balmeș, dar magia le-a făcut să se contopească perfect. E o capodoperă, și aș prefera să muncesc de două ori mai mult la ora lui Giles, obținând numai

jumătate din rezultatele altor elevi, decât să renunț la ea pentru o neobaghetă lipsită de suflet.

— Săptămâna trecută, am încercat să-mi provoc o viziune a parțialului de Inginerie Magică.

Vlad mă privește pieziș.

— Nu știam că-ți poți provoca o viziune cu forța.

Nici eu, dar speram că măcar o dată aveam să reușesc să-mi silesc darul inutil să-mi ofere ceva mai mult decât informații despre culoarea șosetelor purtate de vreo colegă a doua zi.

— La vremuri disperate, măsuri disperate.

— A mers?

— Tu să-mi zici! N-am văzut examenul, dar am văzut-o pe Xena. Moartă.

El nu spune nimic, ceea ce mă face să mă tem că va crede că mi-am pierdut mințile, apoi va pleca și nu-mi va mai vorbi niciodată. Continui, disperată să umplu tăcerea cu ceva. În stilul meu consacrat, următoarele cuvinte care-mi ies din gură probabil că înrăutățesc situația:

— Zăcea pe jos, într-o baltă de sânge. Părea să fi fost înjunghiată. Viziunea mea era ușor neclară, dar așa arăta când am găsit-o noaptea trecută. Lângă ea se aflau niște baloane cu fața lui John Dee[1].

Vlad încuviințează gânditor.

— Deci ai văzut-o pe Xena murind în timpul petrecerii, comentează el în cele din urmă.

— Înainte de petrecere, cred. Nu se vedeau luminile petrecerii clipind.

— Ai văzut cine o omorâse?

Îmi ridic brusc capul.

---

[1] Astronom, alchimist, matematician și ocultist din secolul al XVI-lea (1527–1608), astronomul curții reginei Elisabeta I a Angliei (n. tr.).

— Mă crezi?

El îmi aruncă unul dintre zâmbetele lui dezarmante.

— Mi-ai spus c-o să fac toxiinfecție alimentară dacă mănânc sufleul ăla, nu?

— Și tot l-ai mâncat.

Deși mă bucur, fiindcă nu cred că am fi prieteni dacă nu și-ar fi vomitat tot conținutul stomacului la ora de Regulile Magiei.

— Dar nu, n-am văzut cine o omorâse. A doua zi, marți, am prins-o pe Xena pe coridor și i-am povestit viziunea mea.

Mă opresc o clipă.

— N-a vrut să mă asculte, așa că i-am dat notița.

— Notița?

— Bunica m-a îndemnat întotdeauna să consemnez tot ce-mi amintesc din viziuni. Străbunica făcea desene, dar ale mele sunt atât de oribile, încât prefer să notez totul. Amănunțit.

Nu-s predispusă la erori atât de severe de judecată, dar m-am panicat, ceea ce a speriat-o și mai tare pe Xena. Când s-a tras îndărăt, am prins-o de braț și am făcut unicul lucru care mi-a trecut prin minte: i-am strecurat hârtiuța în mână.

Vlad mă privește cu gura căscată.

— Stai să văd dac-am înțeles! Fiica ucisă a celui mai puternic mag din țară are pe undeva o bucată de hârtie cu scrisul tău și cu descrierea detaliată a modului în care urma să moară?

Nu-mi place felul în care pune problema.

— Uau…, face Vlad. Trebuie să mărturisești tot.

Acum stomacul meu face tumbe.

— Nu pot.

— Alice, îl vor găsi!

E atât de speriat, încât mă sperie și pe mine.

— Dacă nu cumva Xena l-o fi aruncat? replic. Sau poate se află între paginile unei cărți pe care nimeni n-o va mai deschide vreodată.

— Asta înseamnă să te autoamăgești. Marele Maestru îi va lua lucrurile. Te rog, spune-mi măcar că nu te-ai iscălit sau mai știu eu ce!

— Sigur că nu m-am iscălit!

Au și erorile mele de judecată limitele lor.

— Chiar și așa, există câteva vrăji care pot face legătura între tine și…

Un ciocănit îl întrerupe și schimbăm priviri panicate. Mă ridic și deschid ușa. Afară, umplând tot cadrul, se află un mag înalt, îmbrăcat într-o tunică albastră. În partea dreaptă a pieptului are o insignă aurie ce înfățișează o baghetă cu o stea cu cinci colțuri în vârf, simbolul Poliției Magiei.

— Domnișoară Howe, sunt detectivul Monmouth, de la Poliția Magiei, spune el cu o fluturare a neobaghetei.

Legitimația lui apare între noi pe un ecran holografic limpede ca un cristal.

— Vă rog să veniți cu mine! Aș dori să vă pun câteva întrebări.

Ciudat cum doar câteva cuvinte simple îți pot face genunchii să se înmoaie. Mă prind de canat ca să mă sprijin. Cumva, îmi regăsesc glasul:

— Pot să mă schimb mai întâi?

Încuviințează din cap, așa că închid ușa. Îmbrac tremurând uniforma purpuriu-închis a școlii, exact când garguiele își lansează chemarea matinală. Darling mi se târăște în susul brațului până la locul obișnuit de pe ceafă, iar când trec pe lângă Vlad, șuieră la Fir.

— Ești liber să scotocești pe aici după grimoarul tău! îi zic.

— N-am nev…

— V, nu ți-am furat cartea. Dacă trebuie să-mi controlezi camera ca să te convingi, fă-o!

Ne mai privim un moment, apoi la ușă răsună un nou ciocănit.

— O să fie bine, zice Vlad.

Dar el nu cunoaște tot conținutul viziunii mele.

Îl urmez pe detectivul Monmouth pe coridoare în timp ce colegii mei mă urmăresc fără să-și ascundă curiozitatea. Unii își folosesc baghetele ca să facă poze sau emintiri – suvenire vizuale impregnate cu sentimentele persoanei care le-a făcut, pe care toți le pot vedea odată ce-au fost postate online.

Ca și cum cea mai recentă dintre viziunile mele nu-i o tortură suficientă.

Prezicerea e o artă străveche, căzută aproape complet în uitare. Rudele mele, fiind cine sunt, ar putea să creadă că am prevăzut moartea Xenei și că notița, aflată probabil pe undeva prin camera ei, a fost o încercare sinceră de-a o preveni.

Dar să le povestesc despre titlul de ziar pe care mi l-a arătat viziunea după ce fusesem martoră la sfârșitul vieții Xenei Wycomb?

CRIMA DE LA DEEPGROVE

Misterul nesoluționat care a condus la Războiul Mondial al Magilor

N-am cum să fac una ca asta. Nu m-ar crede nimeni. Nici măcar familia mea; n-aș fi prima care să susțină asemenea bazaconii.

Nu pot să le povestesc despre orașele magilor și ale umililor ale căror ruine le-am văzut: New York, Lower Angeles, Londra, Atlantida, Mumbai și Cairo.

Sau că, într-un mod oribil și de neconceput, moartea Xenei Wycomb va aduce după sine sfârșitul lumii.

ALICE HOWE ASCUNDE UN SECRET CUMPLIT!

Din cauza unei premoniții nedorite, tânăra știe două lucruri cu siguranță. În doar șapte zile, colega ei, Xena Wycomb – fiica Președintelui American al Magiei –, va fi moartă. Iar dacă misterul nu este dezlegat la timp, uciderea Xenei va declanșa un război.

În ciuda avertismentului lansat de Alice, Xena își găsește sfârșitul prevestit. Însă, înainte să moară, își îndreaptă acuzator degetul spre principalii suspecți ai propriei uciderii:

Christopher: Fostul iubit, pe care Xena l-a înșelat, și moștenitorul celei mai mari corporații magice din lume.

Delvy: Cea mai bună prietenă, dar totodată o trădătoare care ar face orice pentru a-și păstra imaginea impecabilă.

Ben: Noul iubit al Xenei, un mag născut fără magie și țapul ispășitor perfect.

Și, bineînțeles, **Alice** însăși.

În scurt timp, cei patru ajung în centrul unui imens scandal public și al unei anchete intens mediatizate, care împinge lumea în pragul unui război între cei născuți cu magie și cei fără.

Alice știe că nu poate avea încredere în ceilalți suspecți, dar fiecare dintre ei deține o piesă din puzzle. Pe măsură ce suspiciunea cade rând pe rând asupra lor, Alice trebuie să găsească o cale de a da de urma adevăratului criminal, înainte ca întreaga lume a magilor să aibă parte de aceeași soartă.

De la superstarurile comunității literare James Trevino și Elizabeth Sagan sosește primul volum al unei serii fantasy pline de suspans, ce are ca decor o școală modernă pentru vrăjitori.

„Cu un ritm alert și o atmosferă genială, *Gravespell* aduce la viață o lume a magiei negre și a politicilor dintr-o școală de elită, într-un *whodunnit* diabolic, proaspăt și extrem de actual. O lectură obligatorie pentru oricine iubește magia cu o notă periculoasă!"
SOMAN CHAINANI, autorul bestsellerului *Școala pentru Bine și Rău*

12+

#fantasy

LEDA EDGE

ISBN: 978-630-361-470-0

PRECOMANDĂ PE EDITURACORINT.RO!